

Женихаритѣ не могли да ѝ се нагледатъ и нарадватъ. Тъкмо мома, каквато дирятъ. Но напраздно се мъчели да разбератъ приказкитѣ ѝ. Още като влѣзли, тя, смутена, измърморила: „Въ дворъ безъ вѣнецъ, и въ къща безъ звѣнецъ, спира всѣки чужденецъ“. Когато я запитали: — Къде е майка ти? — отговорила: „Отиде да плаче на заемъ“. — Ами баща ти? — „Отиде да докара селска умраза“. — Ще си дойде ли скоро? — „Ако трѣгне низъ правия пѣтъ, скоро ще си дойде, ако трѣгне низъ кривия — още по-скоро“.

— Заведете ми при нея, — казалъ богатиятъ селянинъ — искамъ да я видя самъ.

Завели го.

Сега дворътъ билъ заграденъ съ трѣненъ плетъ, залавяло ги и куче, вързано до хамбаря. Момата изтърчала премѣнена и ги посрещнала. Излѣзли следъ нея и родителитѣ ѝ. Очитѣ на майката още били червени отъ плачъ, а рѣцетѣ на бащата били избодени отъ трѣнето.

— Вѣнецътъ ви е новъ, — казалъ селянинътъ и посочилъ на плета.

— Вчера го направи татко.

— А звѣнецътъ?

— Азъ го намѣрихъ — да ми обажда, когато идатъ чужди хора.

— Ами какъ сте съ селската умраза?

— Спогаждаме се. По е лесно на селянитѣ да минаватъ презъ разграденъ дворъ, но ще свикнатъ и покрай плета.

— А какво стана съ заема на майка ти?

— Още си плаче на чужди гробове.

— По-скоро ли си дойде баща ти?

— По-скоро, — току-що бѣха си отишли гоститѣ: трѣгналъ е по кривия пѣтъ. Той е по-добъръ.

Женихаритѣ навели глави. Тѣ се засрамили, загдето по-рано не могли да разбератъ, колко умна е момата.

— Ето такава невѣста трѣбва на сина ми, — рѣкълъ богатиятъ селянинъ и поискалъ момата за снаха.

Снѣжко-Бѣлодрешко